Wolfgang Klein - Ghici cine sunt?

Motorul a luat foc când se întorcea de la o şedinţă secretă. Era fără şofer. Acesta nu a mai vrut să lucreze pentru el. Cică, fiindcă trebuia să fie prezent, zi şi noapte. I-a spus că după atâţia ani de chin s-a săturat de tot. Cică are prea puţina leafă.

Ce om lacom!

Probabil, şoferul a uitat să vadă dacă este destul ulei la motor. Stătea singur în maşină şi nu prea ştia ce să facă. „Ce ghinion!", de frică vorbea de unul singur. Nu mai ştia cum se schimbă o roată de rezervă, darămite cum se repară o pană de motor. Era plin de fum ăn maşină. Îl apucase o frică teribilă. Totul era aşa de zgomotos în jurul lui: claxoane, înjurături, copii cu găleţi şi perii în mână, pietoni care bâteau în caroserie.
„Mânca-ţi-aş cicul bătrâne, aici ţi-ai găsit să parchezi maşina? Pe trecerea de pietoni?"
„Fă loc, nene, că-ţi fut una ..."
Dar ce au, oamenii cu el? Nu a făcut rău nimănui, niciodată, ba chiar s-a luptat pentru democraţie şi dreptate iar acum îl injură. Pentru o nimica toată. O să-mi comand un helicopter să vină să mă ia. Se uită împrejur şi caută ajutor ca să împingă maşina pe trotuar. Erau vreo trei care stăteau pe lângă o tarabă, cu sticle în mână şi se uitau la el. Parcă nu mai văzuse de mult aşa oameni. Ce prost îmbrăcaţi erau.
„Băieţi, ia treceţi şi împingeţi maşina. Am o pană de motor şi încurc circulaţia."
Oare de ce râdeau? Spusese ceva nostim?
„Ce dai bătrâne?"
Era puţin derutat. Cum să dea el ceva? De ce? Nu a dat destul atâţia ani? O să vorbesc cu ministrul de interne, se gândii el, o să vadă ei cine e! Până la urmă a lăsat mşina acolo şi sa hotărât să meargă pe jos. Nu ştia exact unde este, dar „... găsesc eu drumul spre casă. Nu am mai mers pe jos de vreo patru ani." Vorbea de unul singur ca să-şi ascundă frica. Cu fiecare pas se simţea mai sigur pe el. Se uita în jos: stângul, dreptul, stângul, dreptul ... erau picioarele lui. Se uita iarăşi în jos, parcă mergeau singure. Tip, top, tip, top. Fericit işi vorbea singur:
„Păi vezi bătrâne că merge!"
Chiar se simţea tot mai fericit, cu fiecare metru pe care îl făcea. Totuşi se hotărî să se ducă la primul magazin deschis, să-şi cheme un taximetru. Plin de încredere a intrat într-o încăpere plină de conserve, pachete şi multe multe sticle. Citea cu voce tare:" Lapte: 12.700 lei..." O fi lapte de mamă, se gândea el. Între timp se apropia de el un tip într-un halat alb:
„Domnule doctor, chemaţi un taximetru să vină să mă ia. Am rămas în pană şi vreau să merg acasă că mâine am o zi grea."
„Iţi dau eu doctor, băi jigodie, de nu te vezi. Cheamăţi singur taximetrul!"
Simţii cum se întoarce frica. Oare de ce e aşa de nepoliticos cu mine? „Chiar mâine dimineaţă am să vorbesc cu ministrul sănătăţii ca să vă trimită un control pe cap..." O să vadă el cine sunt, se gândi şi o lua la fugă. Palma „doctorului" îl durea. Să fi fost, oare, într-un magazin unde se vând alimente? Îngrozit se hotărî să se întoarcă şi să se uite la vitrină: Pâine 5000, un ou 3500, cafea 180.000, ulei 32.000, mălaiul 16.500, Caşcavalul 132.900, un pui simplu 69500, o sticlă de Borsec 12.900, vodca 129.300 o sticlă de vin Târnave 79.000 şi apoi ce să mai zică de cartofi: 9000 lei kilogramul. Ăşi aminti cât costa pe vremuri, când nevastă-sa mai făcea cumpărăturile: păi, nu era nici jumătate ca acum. Păi e mai scump ca în elveţia, ţara cea mai scumpă în Europa.
Oare de ce nu mă recunoaşte nimeni? Neliniştit şi derutat se uita în stânga şi în dreapta. Trebuie să fiu mai prezent în mass media. Mai ales pe posturile private. Şocat căuta un

telefon. Or fi căsuţele astea aproape dărămate, cabine telefonice sau toalete. După miros ... era foarte derutat.

Ce lume nebună!

Ridică receptorul.
„Alo?”
Nimic.
„Alo!”
Nimic.
Formează 0.
„Alo?”
Unde o fi centralista? Iar şi-o trage cu portarul? „Am să dau mâine un telefon la ministrul telecomunicaţiilor ca s-o dea afară”, gândi el ca un manager adevărat manager, „aşa nu mai merge!”
„Nu mai merge la dumneata?” îl întreba o copilă care stătea rezemată de cabina telefonică, „aşa bătrân nu prea arăţi, ca să nu se mai scoale, mâncati-aşi... Dă şi mie 100.000 de mii şi o să vezi că mai merge. Şi încă cum!”
Bani? De ce să-i dea bani? Simţea cum se întoarce frica. Bani nu a mai avut în mână de ani de zile. Îşi aduse aminte că atunci un telefon mai costa 25 de bani. Poate de asta nu funcţiona? Şi de ce copila asta stătea aproape goală în faţa lui. Nu trebuia să fie în pat? Mâine era şcoală... Se uita în jur, fete aproape goale stăteau plictisite rezemate de un perete şi aşteptau să se urce în limuzine negre care opreau din când în când. O fi o şcoală prin apropiere?
„Hai că-ţi dau muia cu 80.000,- că semeni cu tata, să înţepenesc dacă te mint.”

Muie?

Parcă era ceva? Dar în legătură cu ce? Parcă auzise ceva în legătură cu cuvântul ăsta acum câţva ani. Dar cu ce ocazie? Parcă discutau colegii în şoapă pe hol, în pauze. O să dau mâine un telefon la ministrul învăţământului să trimită un inspector destoinic să mute elevele iarăşi în clase, căci chiar dacă este vorba de educaţia sexuală, e prea frig afară. O să propună majorarea burselor, să-şi cumpere fetele ceva mai gros de îmbrăcat...
Sări sprinten înr-un autobuz. Era fericit că mai era în stare de aşa condiţie fizică. Pe vremuri când a fost pioner a fost bun la educaţie fizică. Mai ales la sprinturi şi la sărituri. Ultima dată făcuse sport acum patruzeci de ani. Lipsa de timp...
Era nervos. De ce oare nu-i face nimeni loc şi trebuie să stea cocoţat pe scară? Degeaba au mărit preţurile biletelor cu 55 % ca să fie autobuzele mai goale, ca oamenii să umble mai mult pe jos, că e mai sănătos. Altfel poporul ăsta se îngraşă ca poporul american. Că Mc Donald-uri sânt destule. Ajuns la şofer, spuse:
„Aş dori să mă duceţi acasă!”
„Unde?”
„Acasă.”
„Da cum să nu. Pană în pat?”
„Nu asta nu e nevoie. Ajunge să mă lăsaţi în faţa uşii.”
„Bă nene, tu îţi baţi joc de noi? Ia dă-te jos din autobuz şi du-te pe jos acasă...”
„Chiar mîine dimineaţă am să vorbesc cu ministrul transporturilor să te dea afară. Mâine o să fi şomer”, mai apuca să strige căzând din autobuz. Simţea cum frica îl apuca din nou. Mai ales că era întuneric beznă şi el căzuse într-o groapă plină de apă aflată pe marginea şoselei. Analizând situaţia, constată că fară o mână de ajutor nu avea cum să iasă de aici. Începu să

strige după ajutor, înspăimântat de posibilitatea de a fi călcat de vreuna din maşinile care goneau pe şosea.
„Bă Fănică, să moară mama, ai auzit şi tu urletele astea?” urla o voce din întuneric, „ia să vedem dacă are ceva bani la el.”
„O fi beat, sau vrea să se sinucidă pe şoseaua asta?”
„Să înţepenesc aici dacă te mint, dar ăsta arată ca un capitalist cu bani mulţi.”
„Păi, atunci dă-i în cap la băiatu şi fură tot ce putem vinde. Când ai terminat împingel în stradă”, spunea celălalt tip care deşuruba de zor roţile unui BMW negru.
„Am să vorbesc mâine dimineţă cu şeful poliţiei să vă închidă toată viaţa...” încerca să mai spună, dar simţi o puternică lovitură în moalele capului şi se făcu întuneric în jurul lui. Simţea că plutea ca o pasăre.

În sfârşit – linişte!

Din depărtare auzea două voci:
„Băi Paşcule, ce-o fi păţit bătrânul? Nu arată bine deloc.”
„Păi, băi Adriane nu ştiu. O fi băut iarăşi prea mult. Hai să chemăm salvarea.”
„Lasă mă salvarea. Hai că-l ducem noi acasă. Pe undeva îl înţeleg foarte bine, e trist că nu mai e preşedintele ţării. Şi eu m-aş îmbăta criţă, dacă aş ieşi măine în pensie şi nu aş mai fi prim ministru...”
„...bietul Ion ... uite, se trezeşte...”